

Aarets Historie.

Det var sidst i Januar; en frygtelig Snestorm var det; Sneen fløj i fygende Hvirvel gennem Gader og Stræder; Ruderne udenpaa vare som overklistrede med Sne, fra Tagene styrtede den i Dynger, og saa var der en Flugt i Folk, de løb, de fløj og foer hinanden i Armene, holdt hinanden fast et Øjeblik og havde saa længe Fodfæste. Kareter og Heste vare ligesom overpudrede, Tjenerne stod med Ryggen mod Kareten og kørte baglængs imod Vinden, Fodgængeren holdt sig stadig i Læ af Vognen, der kun langsomt gled af Sted i den dybe Sne; og da endelig Stormen lagde sig, og der blev kastet en smal Sti langs Husene, saa stod dog Folk stille der, naar de mødtes; ingen af dem havde Lyst til at gøre det første Skridt med at træde op i den dybe Sne, for at den anden kunde slippe forbi. Tavse stod de, til endelig, efter ligesom en stille Overenskomst, hver af dem gav eet Ben til Pris og lod dette gaa ind i Snedyngen.

Mod Aften var det blikstille, Himlen saa ud, som om

den var fejet og gjort mere høj og gennemsigtig, Stjernerne syntes splinterny, og nogle vare saa blaa og klare, — og det frøs, saa det knagede efter, — sagtens kunde da det øverste Snelag blive saa stærkt, at det i Morgenstunden bar Graaspurvene; de hoppede om snart oppe, snart nede, hvor der var skovlet, men megen Æde var der ikke at finde, og de frøs ordentlig.

»Pip!« sagde den ene til den anden, »det kalder man det ny Aar! — det er jo værre end det gamle! saa kunde vi lige saa godt have beholdt det. Jeg er misfornøjet, og det har jeg Grund til.«

»Ja, der løb nu Menneskene om og skød Nytaar ind,« sagde en lille, forfrossen Spurv, »de slog Potter paa Døre og vare rent ellevilde af Glæde over, at nu gik det gamle Aar væk; og det var jeg ogsaa glad over, for jeg ventede, at vi da vilde faa varme Dage, men det er der ikke blevet noget af; det fryser meget strengere end før! Menneskene have taget fejl af Tidsregningen.«

»Det har de!« sagde en tredie, der var gammel og hvid i Toppen; »de have nu noget, som de kalde Almanakken, den er saadan deres egen Opfindelse, og saa skal alt gaa efter den! men det gør det ikke. Naar Foraaret kommer, saa begynder Aaret, det er Naturens Gang, og den regner jeg efter.«

»Men naar kommer Foraaret?« spurgte de andre.

»Det kommer, naar Storken kommer, men det er meget ubestemt med ham, og herinde i Byen er der ingen, der veed noget derom, det veed de bedre ude paa Landet; skal vi flyve derud og vente? Der er man da Foraaret nærmere.«

»Ja, det kan være meget godt!« sagde en af dem, der længe havde gaaet og pippet uden egentlig at sige noget. »Jeg har herinde i Byen nogle Bekvemmeligheder, som jeg er bange, at jeg vil komme til at savne derude. Her omme i en Gaard er der en Menneskefamilie, der meget fornuftigt har fundet paa at slaa fast i Væggen tre, fire Urtepotter med den store Aabning ind og Bunden udad, i den er der skaaret et Hul saa stort, at jeg kan flyve ud og ind; der

har jeg og min Mand Rede, og derfra ere alle vore Unger fløjne ud. Menneskefamilien har naturligvis indrettet det hele for at have den Fornøjelse at se paa os, ellers havde de nok ikke gjort det. De strø Brødkrummer ud, ogsaa for deres Fornøjelse, og vi have da Føden; der er ligesom sørget for en; — og saa tror jeg, at jeg bliver, og min Mand bliver, skønt vi ere meget misfornøjede, — men vi blive.«

»Og vi flyve ud paa Landet for at se, om ikke Foraaret kommer!« og saa fløj de.

Og der var ordentlig Vinter ude paa Landet; det frøs der et Par Grader stærkere end inde i Byen. Den skarpe Vind blæste hen over de snelagte Marker. Bonden, med store Bælgvanter paa, sad i sin Slæde og slog sig med sine Arme for at faa Kulden af dem; Pisken laa paa Skødet, de magre Heste løb, saa de dampede, Sneen knagede, og Spurvene hoppede i Hjulsporene og frøs. »Pip! naar kommer Vaaren? Det varer saa længe!«

»Saa længe!« klang det hen over Mærkerne fra den højeste Banke, belagt med Sne; og det kunde være Ekko, man hørte, men det kunde ogsaa være Tale af den underlige, gamle Mand, som sad der øverst paa Snedriven i Vind og Vejr; han var ganske hvid, ligesom en Bonde i hvid Vadmelskofte, med langt, hvidt Haar, hvidt Skæg, ganske bleg og med store, klare Øjne.

»Hvem er den gamle der henne?« spurgte Spurvene.

»Det veed jeg!« sagde en gammel Ravn, der sad paa Ledpælen og var nedladende nok til at erkende, at vi alle ere Smaafugle for Vor Herre, og derfor ogsaa indlod sig med Spurvene og gav Forklaring. »Jeg veed, hvem den gamle er. Det er Vinteren, den gamle Mand fra det forrige Aar, han er ikke død, som Almanakken siger, nej, han er saamænd Formynder for den lille Prins Foraar, der kommer. Jo, Vinteren fører Regimentet. Hu! det knager nok i jer, I smaa!«

»Ja, er det ikke det, jeg siger!« sagde den mindste, »den Almanak er bare Menneskepaafund, den er ikke lempet efter Naturen! det skulde de lade os om, vi, som ere finere skabte.«

Og der gik een Uge, der gik næsten to; Skoven var sort, den frosne Indsø laa saa tung og saa ud som størknet Bly; Skyerne, ja, det var ikke Skyer, det var vaade, iskolde Taager, hang hen over Landet; de store, sorte Krager fløj i Flokke, uden Skrig, det var, som om alt sov. — Der gled en Solstraale hen over Søen, og den skinnede som smeltet Tin. Snelaget hen over Marken og oppe paa Banken glimrede ikke som før, men den hvide Skikkelse, Vinteren selv, sad der endnu med Blikket stadigt mod Syden; han mærkede slet ikke, at Snetæppet ligesom sank ind i Jorden, at hist og her en lille græsgrøn Plet kom frem, og der mylrede det da med Spurve.

»Kvivit! Kvivit! kommer nu Vaaren?«

»Vaaren!« klang det hen over Mark og Eng og igennem de sortbrune Skove, hvor Mosset skinnede friskt grønt paa Træstammerne; og gennem Luften kom flyvende, Syd fra, de to første Storke: paa Ryggen af hver sad der et lille dejligt Barn, en Dreng og en Pige; og de kyssede Jorden til Hilsen; og hvor de satte deres Fødder, vokste hvide Blomster frem under Sneen; Haand i Haand gik de op til den gamle Ismand, Vinteren, lagde sig ved hans Bryst til ny Hilsen, og i samme Stund vare de alle tre skjulte, og hele Landskabet skjult; en tyk, vaad Taage, saa tæt og tung, indhyllede alt. — Lidt efter luftede det, — Vinden foer af Sted, den kom med stærke Kast og jog Taagen bort, Solen skinnede saa varmt; — Vinteren selv var forsvunden, Foraarets dejlige Børn sad paa Aarets Trone.

»Det kalder jeg Nytaar!« sagde Spurvene. »Nu faa vi vel igen vore Rettigheder og Erstatning for den strenge Vinter.«

Hvorhen de to Børn vendte sig, der skød grønne Knopper frem paa Buske og Træer, der blev Græsset højere, Sædemarken mere og mere liflig grøn. Og rundt om kastede den lille Pige Blomster; hun havde af dem i Overflødighed i sit Skørt, de syntes der at mylre frem, altid var det fuldt, hvor ivrig hun end var med at kaste, — i sin Ilfærdighed rystede hun en hel Blomstersne hen over Æble- og Ferskentræer,

saa at de stod i fuld Pragt, før de endnu rigtig havde grønne Blade.

Og hun klappede i Hænderne, og Drengen klappede, og

da kom der Fugle frem, man vidste ikke hvorfra, og alle kvidrede og sang: »Vaaren er kommen!«

Det var dejligt at se. Og mangen gammel Morlille kom uden for sin Dør i Solskinnet, skuttede sig, saa hen paa de

gule Blomster, der prangede over hele Engen, akkurat ligesom i hendes unge Dage; Verden blev ung igen. »Det er velsignet i Dag herude!« sagde hun.

Og Skoven var endnu brungrøn, Knop ved Knop, men Skovmærken var fremme, saa frisk og saa duftende, Violerne stod i en Fylde, og der var Anemoner, Kodriver og Oksedriver, ja, i hvert Græsstraa var Saft og Kraft, det var rigtignok et Pragttæppe at sidde paa, og der sad Foraarets unge Par og holdt hinanden i Hænderne og sang og smilede og vokste mer og mer.

En mild Regn faldt fra Himlen over dem, de mærkede det ikke, Regndraaben og Glædestaaren blev en og samme Draabe. Brud og Brudgom kyssede hinanden, og i det Nu sprang Skoven ud. — Da Solen stod op, vare alle Skove grønne.

Og Haand i Haand gik Brudeparret under det friske, hængende Løvtag, hvor kun Sollysets Straaler og Slagskyggerne gav Farveveksel i det grønne. En jomfruelig Renhed og en forfriskende Duft var i de fine Blade; klar og levende rislede Aa og Bæk mellem de fløjlsgrønne Siv og over de brogede Stene. »Fuldt op evigt og altid er det, og bliver det!« sagde hele Naturen. Og Kukkeren sang, og Lærken slog, det var det dejlige Foraar; dog Piletræerne havde Uldvanter om sine Blomster, de vare nu saa gruelig forsigtige, og det er kedeligt.

Og saa gik Dage, og saa gik Uger, Varmen ligesom væltede ned; hede Luftbølger gik gennem Kornet, der mere og mere gulnede. Nordens hvide Lotus paa Skovsøerne spredte sine store grønne Blade ud over Vandspejlet, og Fiskene søgte Skygge under dem; og paa Skovens Læside, hvor Solen brændte paa Bondehusets Væg og ordentlig gennemvarmede de udsprungne Roser, og Kirsebærtræerne hang fulde med saftige, sorte, næsten solhede Bær, sang Sommerens dejlige Kvinde, hende vi saa som Barn og som Brud; og hun saa mod de stigende mørke Skyer, der i Bølgeformer, som Bjerge, sortblaa og tunge, løftede sig højere og højere; fra tre Sider kom de; mer og mer, som et forstenet, omvendt Hav, sæn-

kede de sig mod Skoven, hvor alt, som ved en Trolddom, var tavst; hver Luftning havde lagt sig, hver Fugl tav, der var en Alvor, en Forventning i hele Naturen; men paa Veje og Stier skyndte sig af Sted kørende, ridende og gaaende, for at komme under Tag. — Da lyste det med eet, som om Solen brød frem, blinkende, blendende, alt opbrændende, og der blev Mulm igen i et rullende Brag; Vandet styrtede i Strømme ned; det blev Nat, og det blev Lys, det blev Stilhed, og det blev Bulder. De unge, brunfjerede Rør i Mosen bevægede sig i lange Bølger, Skovens Grene skjultes i Vandtaager, Mørket kom, og Lyset kom, Stilhed og Bulder. — Græs og Korn laa som slaaet ned, som skyllet hen, som skulde det aldrig rejse sig. — Pludselig blev Regnen til enkelte Draaber, Solen skinnede, og fra Straa og fra Blad blinkede Vanddraaberne som Perler, Fuglene sang, Fiskene slog op fra Aavandet, Myggene dansede, og ude paa Stenen i det salte, piskede Havvand sad Sommeren selv, den kraftige Mand med de fyldige Lemmer, med drivvaadt Haar, — forynget af det friske Bad sad han i det varme Solskin. Al Naturen var forynget rundt om, alt stod frodigt, kraftigt og skønt; det var Sommer, den varme, dejlige Sommer.

Og liflig og sød var den Duft, der kom fra den frodige Kløvermark, Bierne summede der om det gamle Tingsted; Brombærranken snoede sig op om Alterstenen, der, vasket af Regnen, skinnede i Sollyset; og derhen fløj Bidronningen med sin Sværm og satte Voks og Honning. Ingen saa det uden Sommeren og hans kraftige Viv; for dem stod Alterbordet dækket med Naturens Offergave.

Og Aftenhimlen straalede som et Guld, ingen Kirkekuppel har det saa rigt, og Maanen skinnede mellem Aftenrøde og Morgenrøde. Det var Sommertid.

Og der gik Dage, og der gik Uger. — Høstfolkenes blanke Leer blinkede i Kornmarkerne, Æbletræets Grene bøjede sig med røde og gule Frugter; Humlen duftede dejligt og hang i store Knopper, og under Hasselbuskene, hvor Nødderne sad i svære Kløvser, hvilte Mand og Viv, Sommeren med sin alvorsfulde Kvinde.

»Hvilken Rigdom!« sagde hun, »rundt om Velsignelse, hjemligt og godt, og dog, jeg veed ikke selv, jeg længes efter — Hvile, — Ro! jeg veed ikke Ordet derfor! — Nu pløje de alt igen paa Marken! Mere og altid mere ville Menneskene vinde! — Se, Storkene komme i Flokke og gaa i Afstand efter Ploven; Ægyptens Fugl, som bar os gennem Luften! Husker du, da vi begge som Børn kom herind i Nordens Lande? — Blomster bragte vi, dejligt Solskin og grønne Skove, dem har nu Vinden faret ilde med, de brunes og mørknes som Sydens Træer, men bære ikke, som de, gyldne Frugter!«

»Dem vil du se!« sagde Sommeren, »saa glæd dig da!« og han løftede sin Arm, og Skovens Blade farvedes med rødt og med Guld, der kom en Farvepragt over alle Skove; Rosenhækken skinnede med ildrøde Hyben, Hyldegrenene hang med store, tunge, sortbrune Bær, de vilde Kastanier faldt modne ud af de sortgrønne Skaller, og inde i Skoven blomstrede Violerne anden Gang.

Men Aarets Dronning blev mere og mere stille, mere bleg. »Det lufter koldt!« sagde hun, »Natten har vaade Taager! — jeg længes efter — Barndomslandet.« —

Og hun saa Storkene flyve bort, hver en! og hun strakte Hænderne efter dem. — Hun saa op til Rederne, der stod tomme, og der vokste op i en den langstilkede Kornblomst og i en anden den gule Kiddike, som om Reden kun var til som Værn og Gærde om den; og Spurvene kom derop.

»Pip! hvor er Herskabet blevet af? de kan nok ikke taale, at det blæser paa dem, og saa ere de tagne ud af Landet; Lykke paa Rejsen!«

Og mere og mere gul bleve Skovens Blade, og Løv faldt paa Løv, Efteraarets Storme suste, det var sent paa Høstens Tid. Og paa det gule Løvfald laa Aarets Dronning og saa med milde Øjne mod den blinkende Stjerne, og hendes Husbond stod hos hende. Et Vindstød hvirvlede i Løvet — det faldt igen, da var hun borte, men en Sommerfugl, Aarets sidste, fløj gennem den kolde Luft.

Og de vaade Taager kom, den isnende Blæst og de

mørke, længste Nætter. Aarets Drot stod med snehvidt Haar, men han vidste det ikke selv, han troede, at det var Snefnuggene, som faldt fra Skyen; et tyndt Snelag laa hen over den grønne Mark.

Og Kirkeklokkerne ringede til Juletid.

»Fødselsklokkerne ringe!« sagde Aarets Drot, »snart fødes det ny Herskerpar, og jeg faar Hvile som hun, Hvile i den blinkende Stjerne.«

Og i den friske, grønne Granskov, hvor Sneen laa, stod Juleengelen og indviede de unge Træer, der skulde til dens Fest.

»Glæde i Stuen og under de grønne Grene!« sagde Aarets gamle Drot, Uger havde ældet ham til snehvid Gubbe; »det stunder for mig til Hvile, Aarets unge Par faar nu Krone og Scepter!«

»Og Magten er dog din!« sagde Juleengelen, »Magten og ikke Hvilen! Lad Sneen ligge varmende hen over den unge Sæd! lær at bære det, at en anden hyldes, og du dog er Hersker, lær at være glemt og dog at leve! din Friheds Time kommer, naar Vaaren kommer!«

»Naar kommer Vaaren?« spurgte Vinteren.

»Den kommer, naar Storken kommer!«

Og med hvide Lokker og snehvidt Skæg sad Vinteren iskold, gammel og bøjet, men stærk som Vinterstormen og Isens Magt, højt paa Bankens Snedrive, og saa mod Syd, som Vinteren forud havde siddet og set. — Isen knagede, Sneen knirkede, Skøjteløberne svang sig paa de blanke Søer, og Ravne og Krager tog sig godt ud paa den hvide Grund, ingen Vind rørte sig. Og i den stille Luft knyttede Vinteren Hænderne, og Isen blev Favne tyk mellem Landene.

Saa kom igen Spurvene fra Byen og spurgte: »Hvem er den gamle Mand derhenne?« Og Ravnen sad der igen, eller en Søn af ham, som er lige det samme, og den sagde dem: »Det er Vinteren! den gamle Mand fra det forrige Aar. Han er ikke død, som Almanakken siger, men Formynder for Vaaren, som kommer!«

»Naar kommer Vaaren?« sagde Spurvene, »saa faa vi god Tid, og bedre Regimente! det gamle duede ikke.«

Og i stille Tanker nikkede Vinteren til den bladløse, sorte Skov, hvor hvert Træ viste Grenenes dejlige Form og Bøjning; og under Vinterblundet sænkede sig Skyernes iskolde Taager, — Herskeren drømte om sin Ungdoms og sin Manddoms Tid, og ved Dagningen stod hele Skoven dejlig med Rimfrost, det var Vinterens Sommerdrøm; Solskinnet dryssede Rimfrost fra Grenene.

»Naar kommer Vaaren?« spurgte Spurvene.

»Vaaren!« lød det som Ekko fra de Banker, hvor Sneen

laa. Og Solen skinnede mere og mere varm, Sneen smeltede, Fuglene kvidrede: »Vaaren kommer!«

Og højt gennem Luften kom den første Stork, den anden fulgte; et dejligt Barn sad paa Ryggen af hver, og de dalede ned paa den aabne Mark, og de kyssede Jorden, og de kyssede den gamle, stille Mand, og som Moses paa Bjerget svandt han, baaren af Skytaagen.

Aarets Historie var endt.

»Det er meget rigtigt!« sagde Spurvene, »og det er ogsaa meget kønt, men det er ikke efter Almanakken, og saa er det galt.«

